

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ PŘEDSEDY TRIBUNÁLU

27. února 2015 *

„Řízení o předběžných opatřeních — Státní podpory — Režim korporační daně umožňující podnikům, které jsou daňovými rezidenty ve Španělsku, odepsat goodwill vzniklý nabytím nepřímých podílů v podnicích, které jsou daňovými rezidenty v zahraničí — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslučitelnou s vnitřním trhem a nařizuje se její navrácení — Návrh na odklad vykonatelnosti — Fumus boni juris — Neexistence naléhavosti“

Ve věci T-826/14 R,

Španělské království, zastoupené M. Sampol Pucurullem, jako zmocněncem,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Stromskym, C. Urraca Caviedesem a P. Němečkovou, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise C (2014) 7280 final ze dne 15. října 2014, o státní podpoře SA.35550 (2013/C) (ex 2013(NN)) prováděné Španělskem, která se vztahuje k režimu daňových odpisů finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích,

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 V roce 2007 zahájila Komise Evropských společenství formální vyšetřovací řízení na základě čl. 88 odst. 2 ES a nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1), aby přezkoumala španělský daňový režim v rozsahu, v němž umožňoval podnikům, které podléhají daňové povinnosti ve Španělsku a nabyly podíly ve společnosti usazené v zahraničí, aby odečetly ve formě odpisu od daňového základu korporační daně, které podléhají, goodwill vzniklý tímto nabytím podílu, zaúčtovaný jako odlišný nehmotný majetek.

* Jednací jazyk: španělština.

Komise se domnívala, že cílem tohoto daňového opatření je upřednostnit vývoz kapitálu ze Španělska a posílit tak postavení španělských podniků v zahraničí, což povede ke zlepšení jejich konkurenceschopnosti.

- 2 Komise ukončila toto formální vyšetřovací řízení týkající se nabývání podílů uvnitř Evropské unie rozhodnutím 2011/5/ES ze dne 28. října 2009 o daňových odpisech finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) zavedených Španělskem (Úř. věst. 2011, L 7, s. 48, dále jen „první rozhodnutí“), ve kterém prohlásila dotčené opatření za neslučitelné se společným trhem a zároveň nařídila, aby španělské orgány získaly zpět poskytnuté podpory.
- 3 Pokud jde o nabývání podílů ve společnostech usazených mimo Unii, bylo formální vyšetřovací řízení, které bylo ponecháno otevřené, ukončeno rozhodnutím Komise 2011/282/EU ze dne 12. ledna 2011 o daňových odpisech finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích č. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) zavedených Španělskem (Úř. věst. L 135, s. 1, dále jen „druhé rozhodnutí“). V druhém rozhodnutí Komise prohlásila, podobně jako v prvním rozhodnutí, že dotčené opatření je neslučitelné s vnitřním trhem, pokud jde o nabývání podílů mimo Unii, a nařídila, aby španělské orgány získaly zpět poskytnuté podpory.
- 4 Dne 17. července 2013 Komise zahájila nové formální vyšetřovací řízení na základě čl. 108 odst. 2 SFEU, které se týkalo nového správního výkladu, přijatého Španělským královstvím, který působnost původně uvedeného španělského daňového režimu rozšířil na nepřímé nabývání podílů (Úř. věst. C 258, s. 8; dále jen „nové daňové opatření“). Toto řízení – v rámci kterého Komise na základě čl. 11 odst. 1 nařízení č. 659/1999 uložila španělským orgánům, aby pozastavily jakoukoliv protiprávní podporu vyplývající z použití nového daňového opatření – bylo ukončeno přijetím rozhodnutí Komise C (2014) 7280 final ze dne 15. října 2014, o státní podpoře SA 35550 (2013/C) (ex 2013(NN)) prováděné Španělskem, která se vztahuje k režimu daňových odpisů finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 5 V napadeném rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že nové daňové opatření, zahrnující nepřímé nabývání podílů ve společnostech, které nejsou rezidenty, prostřednictvím nabytím podílů v holdingových společnostech, které nejsou rezidenty, představuje rovněž státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem, která byla navíc poskytnuta za porušení čl. 108 odst. 3 SFEU. V důsledku toho nařídila španělským orgánům, aby získaly zpět poskytnutou podporu.
- 6 Tribunál dvěma rozsudky ze dne 7. listopadu 2014, Autogrill España v. Komise (T-219/10, Sb. rozh., EU:T:2014:939), a Banco Santander a Santusa v. Komise (T-399/11, Sb. rozh. EU:T:2014:938), zrušil první a druhé rozhodnutí (viz body 2 a 3 výše) z důvodu, totožného v obou rozsudcích, že výše uvedený španělský daňový režim nesplňoval všechny kumulativní podmínky stanovené v čl. 87 odst. 1 ES, jelikož nemohl „zvýhodňovat určité podniky nebo určitá odvětví výroby“. Uvedený daňový režim byl totiž dostupný pro všechny španělské podniky, které v zahraniční společnosti nabyly podíl minimálně ve výši 5 % a držely jej nepřetržitě alespoň po dobu jednoho roku. Tento režim se tedy netýkal žádné zvláštní kategorie podniků nebo odvětví výroby, nýbrž kategorie hospodářských činností. Byl zejména nezávislý na povaze činností nabývajícíchho podniku a nevylučoval *de jure* ani *de facto* žádnou kategorii podniků.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 7 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. prosince 2014 se Španělské království domáhalo zrušení napadeného rozhodnutí. Na podporu své žaloby, zapsané do rejstříku pod číslem T-826/14, uvádí zejména neoddělitelný vztah mezi zaprvé napadeným rozhodnutím a zadruhé prvním a druhým

rozhodnutím, které Tribunál zrušil výše uvedenými rozsudky, z čehož vyvozuje, že nové daňové opatření, které je předmětem napadeného rozhodnutí, nemá stejně jako původní španělský daňový režim, kterého se týkají první a druhé rozhodnutí, selektivní povahu.

- 8 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podalo Španělské království tento návrh na předběžné opatření, v němž v podstatě navrhuje, aby předseda Tribunálu:
- odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 9 Usnesením ze dne 8. ledna 2015 předseda Tribunálu odložil na základě čl. 105 odst. 2 druhého pododstavce jednacího řádu Tribunálu vykonatelnost napadeného rozhodnutí až do přijetí usnesení, kterým bude ukončeno toto řízení o předběžných opatřeních.
- 10 Ve vyjádřeních k návrhu na předběžné opatření došlých kanceláři Tribunálu dne 14. ledna 2015 Komise v zásadě navrhuje, aby předseda Tribunálu:
- zamítl návrh na předběžné opatření;
 - uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.
- 11 Španělské království na vyjádření Komise odpovědělo vyjádřením ze dne 21. ledna 2015. Komise k němu zaujala konečné stanovisko vyjádřením ze dne 29. ledna 2015.

Právní otázky

- 12 Z článků 278 SFEU a 279 SFEU ve spojení s čl. 256 odst. 1 SFEU vyplývá, že soudce rozhodující o předběžném opatření může nařídit odklad vykonatelnosti aktu napadeného před Tribunálem či nezbytná předběžná opatření, vyžadují-li to okolnosti. Článek 278 SFEU nicméně zakotvuje zásadu, že žaloby nemají odkladný účinek, protože pro akty přijaté orgány Unie platí domněnka legality. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření může proto jen výjimečně nařídit odklad vykonatelnosti aktu napadeného před Tribunálem nebo předběžná opatření (viz usnesení ze dne 17. ledna 2013, Slovinsko v. Komise, T-507/12 Sb. rozh., EU:T:2013:25, bod 6 a citovaná judikatura).
- 13 Kromě toho čl. 104 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že návrh na předběžné opatření musí označit předmět sporu, okolnosti, které dokládají naléhavost, jakož i skutkové i právní důvody, které *prima facie* odůvodňují nařízení navrhovaného předběžného opatření. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření tudíž může nařídit odklad vykonatelnosti aktu nebo jiné předběžné opatření, pokud bylo prokázáno, že jejich nařízení je *prima facie* odůvodněno skutkově i právně (*fumus boni juris*) a je naléhavé v tom smyslu, že k zabránění vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby byly nařízeny a nabyly účinnosti před rozhodnutím v hlavním řízení. Tyto podmínky jsou kumulativní, takže návrhy na předběžné opatření musí být zamítnuty, není-li některá z podmínek splněna [usnesení ze dne 14. října 1996, SCK a FNK v. Komise, C-268/96 P(R), Recueil, EU:C:1996:381, bod 30].
- 14 V rámci tohoto celkového přezkumu má soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření širokou posuzovací pravomoc, a protože neexistuje žádné pravidlo ukládající mu předem určený postup analýzy pro posuzování nutnosti vydat předběžná opatření, je na něm, aby s ohledem na okolnosti projednávaného případu určil způsob, jakým musí být tyto jednotlivé podmínky ověřeny, a pořadí, v jakém musí být zkoumány (usnesení ze dne 19. července 1995, Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P(R), Recueil, EU:C:1995:257, bod 23, a ze dne 3. dubna 2007, Vischim v. Komise,

C-459/06 P(R), EU:C:2001:123, bod 25). Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření musí v případě potřeby rovněž zvážit dotčené zájmy (usnesení předsedy ze dne 23. února 2001, Rakousko v. Rada, C-445/00 R, Recueil, EU:C:2001:123, bod 73).

- 15 S ohledem na skutečnosti obsažené ve spise má soudce rozhodující o předběžných opatřeních za to, že má k dispozici všechny skutečnosti nezbytné k rozhodnutí o tomto návrhu na předběžné opatření a nepotřebuje k tomu předchozí ústní vysvětlení účastníků řízení.

K fumus boni juris

- 16 Je třeba připomenout, že v judikatuře je použito více formulací, aby se podle okolností případu definovala podmínka vztahující se k *fumus boni juris* (v tomto smyslu viz usnesení Komise v. Atlantic Container Line a další, bod 14 výše, EU:C:1995:257, bod 26).
- 17 Tato podmínka je tedy splněna, pokud se alespoň jeden ze žalobních důvodů uplatněných na podporu žaloby ve věci samé navrhovatelem předběžného opatření nejeví *prima facie* jako značně neopodstatněný. Tak tomu zejména je tehdy, když diskuse vedená mezi účastníky řízení odhalí existenci významného právního sporu, jehož řešení není zjevné od počátku [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 10. září 2013, Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), Sb. rozh., EU:C:2013:558, bod 67 a citovaná judikatura]. Vzhledem k tomu, že účelem řízení o předběžném opatření je zaručit plnou účinnost budoucího konečného rozhodnutí, aby bylo zabráněno mezeře v právní ochraně zajišťované unijním soudem, musí se totiž soudce rozhodující o předběžném opatření omezit na posouzení *prima facie* opodstatněnosti důvodů uplatněných v rámci sporu ve věci samé za účelem prokázání, zda existuje dostatečně vysoká pravděpodobnost úspěchu žaloby [usnesení ze dne 19. prosince 2013, Komise v. Německo, C-426/13 P(R), Sb. rozh., EU:C:2013:848, bod 41, a ze dne 8. dubna 2014, Komise v. ANKO, C-78/14 P-R, Sb. rozh., EU:C:2014:239, bod 15].
- 18 V projednávaném případě stačí uvést, že existuje úzká vazba mezi zaprvé napadeným rozhodnutím a zadruhé prvním a druhým rozhodnutím uvedeným v bodech 2 a 3 výše. Komise například tvrdila v bodech 44, 99, 116, 141, 179 a 201 napadeného rozhodnutí, že nové daňové opatření rozšířilo působnost režimu, který již v prvním a druhém rozhodnutí kvalifikovala jako protiprávní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem. Doplňuje, že uvedené opatření nelze odůvodnit jeho účelem, a sice posílením internacionalizace španělských podniků, jelikož stejný účel již sledoval původní daňový režim, který však byl prohlášen za protiprávní a neslučitelný. V bodech 92 a 151 napadeného rozhodnutí Komise konkrétně připomíná selektivní povahu původního daňového režimu, který byl předmětem prvního a druhého rozhodnutí a odkazuje na úvahu uvedenou v této souvislosti v těchto rozhodnutích, přičemž tvrdí, že je pro účely přezkumu selektivity podpory irelevantní chtít rozlišovat mezi přímým a nepřímým nabytím.
- 19 Kromě toho ve vyjádření předloženém dne 14. ledna 2015 Komise sama uznala, že napadené rozhodnutí je úzce spojeno s prvním a druhým rozhodnutím, které Tribunál zrušil.
- 20 Je třeba *prima facie* dospět k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z předpokladu, že nové daňové opatření má selektivní povahu ze stejných důvodů, jako jsou důvody použité Komisí v prvním a druhém rozhodnutí k tomu, aby kvalifikovala původní španělský daňový režim jako protiprávní podporu, která je neslučitelná s vnitřním trhem. Přitom v rozsudcích Autogrill España v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:939, bod 83) a Banco Santander a Santusa v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:938, bod 87) Tribunál zrušil tato rozhodnutí, protože Komise neprokázala, že uvedený režim byl selektivní, a to po podrobném přezkumu čtyř důvodů v opačném smyslu, které vznesla Komise, jak po skutkové tak po právní stránce.

- 21 V této fázi tohoto řízení proto všechno nasvědčuje tomu, že Tribunál v rozsudku ukončujícím řízení ve věci T-826/14 rozhodne o zrušení napadeného rozhodnutí ze stejných důvodů, které vedly ke zrušení prvního a druhého rozhodnutí. Z toho vyplývá, že pravděpodobnost úspěchu žaloby, v rámci které byl podán projednávaný návrh na předběžné opatření, musí být považována za značně vysokou, takže *fumus boni juris* se jeví na první pohled jako zvláště závažný (v tomto smyslu a obdobně viz usnesení ze dne 3. prosince 2014, Řecko v. Komise, C-431/14 P-R, Sb. rozh., EU:C:2014:2418, bod 24 a citovaná judikatura).
- 22 Za těchto podmínek se jeví, že žalobní důvody a argumenty vznesené Španělským královstvím ve sporu ve věci samé vyvolávají velmi závažné pochybnosti o legalitě napadeného rozhodnutí, které nemohly být v rámci tohoto řízení o předběžném opatření odstraněny vyjádřením odpůrce, který ve svém vyjádření ze dne 14. ledna 2015 mlčí o podmínce týkající se *fumus boni juris* a spokojuje se s uvedením, že podává kasační opravné prostředky proti rozsudkům Autogrill España v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:939) a Banco Santander a Santusa v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:938). V rozsahu, v němž podmínky vyžadované pro přiznání předběžného opatření jsou propojené [usnesení ze dne 4. prosince 2014, Vanbreda Risk & Benefits v. Komise, T-199/14 R, Sb. rozh. (výňatkyExtraits), EU:T:2014:1024, bod 194], více či méně závažná povaha *fumus boni juris* má vliv na posouzení naléhavosti. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních musí tedy tím spíše zohlednit naléhavost, které se dovolává žalobce, když shledal zvláště závažný *fumus boni juris* (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. června 2014, Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P-R, Sb. rozh. EU:C:2014:1749, bod 40 a citovaná judikatura).
- 23 To nemění nic na tom, že podle ustanovení čl. 104 odst. 2 jednacího řádu se u podmínek týkajících se *fumus boni juris* a naléhavosti jedná o dvě různé a kumulativní podmínky, takže Španělské království je nadále povinno prokázat bezprostřednost vážné a nenapravitelné újmy [v tomto smyslu viz usnesení Komise v. Rusal Armenal, bod 22 výše, EU:C:2014:1749, bod 41 a citovaná judikatura]. Z toho vyplývá, že s výjimkou zvláštních sporů ohledně zadávání veřejných zakázek (usnesení Vanbreda Risk & Benefits v. Komise, bod 22 výše, EU:T:2014:1024, bod 162), nemůže *fumus boni juris*, ať je jakkoliv silný, zhojit chybějící naléhavost (viz usnesení ze dne 26. listopadu 2010, Gas Natural Fenosa SDG v. Komise, T-484/10 R, EU:T:2010:486, bod 93 a citovaná judikatura).

K naléhavosti

- 24 Podle ustálené judikatury se musí naléhavost návrhu na předběžné opatření posuzovat podle toho, zda je vydání rozhodnutí o předběžném opatření nezbytné pro zajištění toho, aby účastníkovi řízení, který navrhuje předběžná opatření, nevznikla vážná a nenapravitelná škoda. Tento účastník řízení musí prokázat, že nemůže čekat do dne vydání rozhodnutí v hlavním řízení, aniž utrpí takovou škodu (viz usnesení ze dne 19. září 2012, Řecko v. Komise, T-52/12 R, Sb. rozh., EU:T:2012:447, bod 36 a citovaná judikatura).
- 25 Jelikož projednávaný návrh na předběžné opatření podalo Španělské království, je třeba připomenout, že členské státy jsou odpovědné za zájmy, které jsou považovány za obecné na vnitrostátní úrovni. Proto mohou zajistit jejich ochranu v rámci řízení o předběžném opatření a mohou zejména požadovat uložení předběžných opatření s tvrzením, že sporné opatření by mohlo vážně ohrozit splnění jejich státních úkolů a úkolů veřejného pořádku (v tomto smyslu viz usnesení Řecko v. Komise, bod 24 výše, EU:T:2012:447, bod 37 a citovaná judikatura). Členské státy mohou dále uplatnit újmy, které se týkají určitého odvětví jejich hospodářství, zejména jestliže sporné opatření může mít nepříznivý vliv na úroveň zaměstnanosti a životní náklady. Naopak nestačí, aby uvedly újmu, kterou by utrpěl omezený počet podniků, pokud tyto podniky samostatně nepředstavují celé odvětví národního hospodářství (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 29. srpna 2013, Francie v. Komise, T-366/13 R, EU:T:2013:396, bod 25 a citovaná judikatura).

- 26 Je tedy třeba přezkoumat, zda Španělské království prokázalo, že okamžité provedení napadeného rozhodnutí by mu mohlo způsobit vážnou a nenapravitelnou škodu zejména z důvodu, že vážně ovlivní splnění jeho státních úkolů, jakož i španělský veřejný pořádek nebo fungování celého odvětví národního hospodářství.
- 27 V tomto rámci Španělské království uvádí, že jakékoliv získání předpokládaných podpor zpět by přinutilo španělskou daňovou správu, aby zmobilizovala značné počty zaměstnanců s využitím nejkvalifikovanějších úředníků, kteří by namísto toho, aby se soustředili na své obvyklé úkoly, zejména boj proti daňovým podvodům, museli „promarnit“ více než 3 300 pracovních hodin na činnost zjevně v rozporu s právem státních podpor. Újma způsobená takovou povinností získání podpory zpět by byla o to závažnější, že počet zaměstnanců španělské správy se snížil v důsledku úsporných opatření přijatých na konci roku 2013.
- 28 Španělské království se dále dovolává svého zájmu na tom, aby mohlo hospodářským subjektům poskytnout právní a daňové prostředí, které nebude nejisté. Z důvodu jeho vykonatelnosti nicméně napadené rozhodnutí zavazuje všechny veřejné orgány, jak daňové orgány, tak soudy, aby jednaly v jeho smyslu, i když se v zásadě zakládá na aspektu, který byl prohlášen za neplatný rozsudky Autogrill España v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:939), a Banco Santander a Santusa v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:938). Právní nejistota vyplývající z napadeného rozhodnutí ovlivňuje rovněž věci, které se týkají velkých částek, jež mají být zaplacený do státního rozpočtu, a týká se přibližně stovky podniků jako případných příjemců údajných podpor. Pokud by bylo vyžadováno navrácení určitých částek spojených se spornými odpočty, musela by je španělská správa v případě zrušení napadeného rozhodnutí vrátit, a to s odpovídajícími úroky. Škoda, která by Španělskému království vznikla ve formě rozdílu mezi použitelnými úroky (při nahrazení úroků z prodlení dotčeným příjemcům v případě pozdějšího vrácení ze strany španělské správy), je zjevná.
- 29 Konečně Španělské království uvádí dodatečnou újmu spojenou s možností Komise nadále vyžadovat provedení napadeného rozhodnutí na základě domněnky platnosti, kterou mají akty přijaté unijními orgány. Tak po uplynutí čtyřměsíční lhůty stanovené v napadeném rozhodnutí by Komise mohla podat proti Španělskému království žalobu pro nesplnění povinnosti a případně se obrátit na Soudní dvůr, a dokonce vyžadovat zaplacení pokuty. Rovněž by se neprovedení napadeného rozhodnutí mohlo objevit ve statistikách každoročně zveřejňovaných Generálním ředitelstvím (GR) pro hospodářskou soutěž Komise v jeho zprávě o státních podporách, což by mohlo „poskytnout zkreslený obraz o realitě, na které se tato věc zakládá“.
- 30 Podle názoru Komise naopak Španělské království nedokázalo prokázat naléhavost.
- 31 V tomto ohledu je třeba úvodem konstatovat, že Španělské království se nemůže platně dovolávat škody, kterou by utrpělo celé odvětví národního hospodářství. Návrh na předběžné opatření uvádí totiž jen 94 podniků, které by byly ovlivněny napadeným rozhodnutím jakožto případní příjemci nového daňového opatření, které je předmětem tohoto rozhodnutí. Přitom Španělské království netvrdí, ani *a fortiori* neprokazuje, že těchto 94 podniků představuje určité odvětví španělského hospodářství a že jejich ovlivnění může mít nepříznivý vliv na úroveň zaměstnanosti a životní náklady v určitém hospodářském odvětví nebo zvláštním španělském regionu. Navíc tomu tak být nemůže, protože z rozsudků Autogrill España v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:939), a Banco Santander a Santusa v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:938) vyplývá, že španělský daňový režim, jehož součástí je nové daňové opatření, je dostupný pro všechny španělské podniky, a netýká se tedy žádné zvláštní kategorie podniků nebo odvětví výroby (viz body 6 a 18 výše).
- 32 Zbývá přezkoumat, zda Španělské království právně dostačujícím způsobem prokázalo, že bezprostřední výkon napadeného rozhodnutí by mohl závažně ovlivnit splnění jeho státních úkolů a španělský veřejný pořádek.

- 33 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se o naléhavost jedná jen tehdy, když je vážná a nenapravitelná újma, které se obává účastník řízení navrhuující předběžná opatření, do té míry bezprostřední, že je s dostatečným stupněm pravděpodobnosti předvídatelná. Tento účastník řízení je v každém případě povinen prokázat skutečnosti, které mají odůvodňovat očekávání takové újmy, přičemž čistě hypotetická újma, v rozsahu, v němž závisí na vzniku budoucích a nejistých událostí, nemůže odůvodnit vydání předběžných opatření (v tomto smyslu viz usnesení Řecko v. Komise, bod 24 výše, EU:T:2012:447, bod 36, a ze dne 11. března 2013, Elan v. Komise, T-27/13 R, EU:T:2013:122, bod 13).
- 34 Přitom v projednávaném případě Komise zaprvé předložila v příloze ke svému vyjádření dopis ze dne 9. ledna 2015, který generální ředitel GR „Hospodářská soutěž“ zaslal Španělskému království a ve kterém souhlasil se španělskými orgány v tom, že napadené rozhodnutí je úzce spjato s prvním a druhým rozhodnutím, které Tribunál zrušil. V uvedeném dopise se dále uvádí:
- „S ohledem na tuto úzkou vazbu vás tedy chceme informovat, že v případě Španělska nebudeme aktivně usilovat o to, aby se navrátily podpory uvedené v [napadeném] rozhodnutí, dokud se Soudní dvůr nevyjádří ke [kasačním opravným prostředkům], které se Komise rozhodla podat proti výše uvedeným rozsudkům Tribunálu.“
- 35 Zadruhé ve vyjádření, které Komise předložila v rámci tohoto řízení, tato vykládala tento dopis ze dne 9. ledna 2015 jako *de facto* prodloužení lhůty pro provedení povinnosti k navrácení, která je uložena v napadeném rozhodnutí, dokud Soudní dvůr nerozhodne o kasačních opravných prostředcích podaných proti dvěma zrušujícím rozsudkům. Podle Komise „mohou tedy španělské orgány odložit vybrání podpory, aniž by z toho vyplývalo porušení unijního práva Španělským královstvím“.
- 36 Zatřetí dne 19. ledna 2015 Komise skutečně podala k Soudnímu dvoru kasační opravné prostředky směřující proti rozsudkům Autogrill España v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:939), a Banco Santander a Santusa v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:938).
- 37 Na základě třech výše uvedených zjištění je tedy třeba dospět k závěru, že škoda, kterou může Španělskému království způsobit navrácení údajných podpor – a sice zejména nepotřebná mobilizace značného počtu zaměstnanců daňové správy, finanční ztráty ve formě rozdílu mezi úrokovými sazbami použitelnými v případě zrušení napadeného rozhodnutí a následným vrácením vybraných částek, jakož i hrozba řízení pro nesplnění povinnosti zahájeného Komisí a spojeného s uložením pokuty – nemohou být v této fázi považovány za dostatečně bezprostřední, aby odůvodnily nařízení požadovaného odkladu vykonatelnosti. Komise totiž výslovně prohlásila, že zbavuje španělské orgány povinnosti směřující k navrácení podpory až do okamžiku, kdy Soudní dvůr rozhodne o kasačních opravných prostředcích směřujících proti výše uvedeným rozsudkům, a že tento odklad výkonu opatření směřujících k navrácení podpory neporušuje unijní právo. Přitom soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření musí při posouzení naléhavosti zaznamenat a zohlednit tento vstřícný přístup Komise vůči Španělskému království, který vylučuje naléhavost.
- 38 Žádný z protiargumentů Španělského království nemůže být přijat.
- 39 Španělské království nejprve uvádí, že dopis ze dne 9. ledna 2015, vypracovaný službou Komise, a nikoliv kolegiem členů Komise, nemá ani hodnotu rozhodnutí ve smyslu čl. 288 čtvrtého pododstavce SFEU ani hodnotu aktu, který může být přijat na základě nařízení č. 659/1999. Tento dopis představuje pouhé stanovisko, které není závazné a nedoplňuje ani nemění napadené rozhodnutí, jehož odklad vykonatelnosti je navrhován. Podle Španělského království to znamená, že napadené rozhodnutí nadále vyvolává účinky a musí být na základě čl. 14 odst. 3 nařízení č. 659/1999 vykonáno každým orgánem veřejné moci. Dokud tedy Tribunál neprohlásí skutečný odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, všechny španělské správní a soudní orgány musí zajišťovat dodržení povinností uložených tímto rozhodnutím, zejména povinnost navrácení poskytnutých podpor.

- 40 V tomto ohledu je třeba uvést, že posouzení otázky, zda je naléhavé, aby soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření přijal předběžná opatření, závisí na faktické situaci, ve které se nachází účastník řízení, který se těchto opatření domáhá. Jinými slovy, tvrzená naléhavost je prokázána jen tehdy, když je tento účastník řízení skutečně vystaven bezprostřednímu a reálnému riziku utrpění vážné a nenapravitelné škody, zatímco čistě teoretické a hypotetické riziko pro tento účel nestačí. Pouhá existence právní povinnosti v zásadě nemůže vytvořit pro právní subjekt situaci naléhavosti, která by vyžadovala nařízení předběžného opatření, dokud za účelem zajištění dodržení uvedené povinnosti nebylo přijato žádné závazné prováděcí opatření.
- 41 Například je ustálenou judikaturou, že v rámci řízení o předběžném opatření, jehož předmětem je rozhodnutí Komise nařizující navrácení státní podpory, je věcí příjemce této podpory, aby před unijním soudcem rozhodujícím o návrhu na předběžné opatření prokázal, že vnitrostátní opravné prostředky, které mu nabízí použitelné vnitrostátní právo k tomu, aby se bránil proti okamžitému vymáhání podpory na vnitrostátní úrovni, mu neumožňují, zejména s odvoláním na jeho finanční situaci, zabránit tomu, aby utrpěl vážnou a nenapravitelnou škodu. Bez tohoto důkazu, to znamená, pokud uvedený příjemce může získat účinnou ochranu ze strany vnitrostátního soudu, unijní soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření rozhodne v řízení, které před ním probíhá, že se nejedná o naléhavost (v tomto smyslu viz usnesení *Elan v. Komise*, bod 33 výše, EU:T:2013:122, bod 23 a citovaná judikatura), a to navzdory skutečnosti, že rozhodnutí Komise má nadále právní účinky a nezávisle na otázce, zda ochrana poskytnutá na vnitrostátní úrovni je v souladu s unijním právem. Dále dokud vnitrostátní orgány, které jsou podle rozhodnutí Komise povinné vymáhat státní podporu, *de facto* závazně nenařídí její navrácení, riziko příjemce, že bude muset podporu vrátit, není dostatečně bezprostřední, aby odůvodnilo odklad vykonatelnosti tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz usnesení *Francie v. Komise*, bod 25 výše, EU:T:2013:396, bod 29 a citovaná judikatura).
- 42 V této souvislosti je v rámci řízení o předběžném opatření třeba odmítnout relevanci argumentace Španělského království, podle které je třeba rozlišovat mezi závaznou právní povahou napadeného rozhodnutí přijatého kolegiem členů Komise a pouhým stanoviskem služby Komise, jak bylo vyjádřené v dopise ze dne 9. ledna 2015 generálního ředitele GR „Hospodářská soutěž“ a ve vyjádřeních předloženými zaměstnanci právní služby Komise v rámci tohoto řízení o předběžném opatření.
- 43 Zprvce se totiž uznává, že Komise má v jakékoliv fázi soudního řízení o rozhodnutí přijatém kolegiem členů Komise možnost vzdát se vykonatelnosti tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz usnesení *Francie v. Komise*, bod 25 výše, EU:T:2013:396, bod 40), přičemž toto mohou prohlásit zaměstnanci právní služby Komise oprávnění jí zastupovat v dotčeném sporu. Přitom Španělské království netvrdilo, že zaměstnanci Komise překročili meze svého zmocnění, když v tomto řízení uvedli, že dopis ze dne 9. ledna 2015 představuje *de facto* prodloužení lhůty pro provedení povinnosti k navrácení, která je uložena v napadeném rozhodnutí, dokud Soudní dvůr nerozhodne o výše uvedených kasačních opravných prostředcích, a že španělské orgány tedy mohou odložit toto navrácení, aniž by porušily unijní právo (viz bod 35 výše).
- 44 Zadruhé je faktem, že je to příslušná služba Komise, a nikoliv kolegium členů Komise jednající z vlastního podnětu, kdo případně navrhuje přijetí nezbytných opatření k zahájení řízení, které má vnitrostátní orgány přimět k výkonu rozhodnutí, vyzvat je nebo sankcionovat za neplnění jejich závazků. Za těchto okolností se Španělské království nemusí ze strany Komise ničeho obávat, jelikož mu její příslušná služba, a sice GR „Hospodářská soutěž“, poskytla ujištění, že odklad opatření směřujících k navrácení nepovede k zahájení řízení pro nesplnění povinnosti státem, které může být spojeno s pokutou. S ohledem na slib uvedené služby se jeví značně nepravděpodobné, že tato ve své zprávě o státních podporách „podá zkreslený obraz o realitě, na které se tato věc zakládá“ (viz bod 29 výše), za předpokladu, že by takové zveřejnění mohlo Španělskému království způsobit vážnou a nenapravitelnou škodu.

- 45 Z toho vyplývá, že Španělské království neprokázalo, že podmínka týkající se naléhavosti byla splněna z důvodu negativních důsledků navrácení údajných podpor pro fungování vnitrostátní správy, zejména daňové.
- 46 V každém případě za předpokladu, že by se Komise vzdala svého vstřícného přístupu vůči španělským orgánům a požadovala od nich v určitém okamžiku, aby bezodkladně přistoupily k navrácení podpory stanovenému v napadeném rozhodnutí, mohlo by Španělské království uplatnit tuto novou skutečnost při podání nového návrhu na předběžné opatření podle článku 109 jednacího řádu.
- 47 Španělské království nicméně tvrdí, že španělské soudy musí každopádně zajistit jednotlivcům, že budou vyvozeny všechny důsledky z porušení čl. 108 odst. 3 poslední věty SFEU, pokud jde o navrácení podpor poskytnutých za porušení tohoto ustanovení. Tyto soudy tedy musí přijmout všechna nezbytná opatření k dodržení napadeného rozhodnutí, dokud Tribunál neodloží jeho vykonatelnost, v rozsahu, v němž ukládá navrácení protiprávních a neslučitelných podpor. Pokud jde o dopis ze dne 9. ledna 2015 (viz bod 34 výše) a prohlášení uvedená v tomto řízení (viz bod 35 výše), jedná se o pouhé názory vyjádřené Komisí, které nemohou být pro vnitrostátní soud závazné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. února 2014, Mediaset, C-69/13, Sb. rozh. EU:C:2014:71, bod 28).
- 48 Tato argumentace nicméně nemůže být přijata. Stačí totiž připomenout, že Španělské království musí v projednávaném případě prokázat, že bezprostřední výkon napadeného rozhodnutí by mohl vážně ohrozit splnění jeho státních úkolů a úkolů španělského veřejného pořádku (viz bod 25 výše). Přitom netvrdí ani *a fortiori* neprokazuje, že španělské soudy již jsou nebo mohou být zahlceny žalobami znějícími na dodržení povinnosti navrácení uložené napadeným rozhodnutím, a to do té míry, že by mohlo být vážně narušeno fungování španělského soudního systému. Nedovolává se ani podávání žalob na navrácení ke španělským soudům, které by z důvodu jejich povahy a dopadu mohly mít značný a znepokojující vliv na veřejný pořádek.
- 49 V každém případě Španělské království samo jmenuje jen 94 podniků, které by mohly být ovlivněny napadeným rozhodnutím jako osoby podléhající příkazu k vybrání protiprávně poskytnutých podpor (viz bod 31 výše). Projednání takového množství žalob stěžejí může ovlivnit řádné fungování španělského soudního systému. Ostatně v rámci těchto sporů musí vnitrostátní soud, ač není právně vázán výše uvedenými názory Komise, tyto názory s ohledem na zásadu loajální spolupráce zohlednit coby prvek posouzení, jelikož cílem informací obsažených v těchto názorech je usnadnit splnění úkolu vnitrostátních orgánů v rámci výkonu rozhodnutí o navrácení (v tomto smyslu viz rozsudek Mediaset, bod 47 výše, EU:C:2014:71, bod 31).
- 50 Španělské království se konečně dovolává svého zájmu na tom, aby mohlo hospodářským subjektům poskytnout právní a daňové prostředí, které nebude nejisté. Domnívá se, že s ohledem na právní nejistotu vyvolanou Komisí nenechává zachování účinků napadeného rozhodnutí místo pro jasnou orientaci ani daňové správy ani vnitrostátních soudů či podniků, přičemž posledně uvedené by byly povinny provést v rámci přenesení daňové povinnosti samy roční výpočet částky korporační daně, kterou musí zaplatit.
- 51 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že právní nejistota, na kterou si stěžuje Španělské království, nebyla vyvolána napadeným rozhodnutím a nemůže být v důsledku toho odstraněna odkladem vykonatelnosti tohoto rozhodnutí. Komise již vznesla pochybnosti o legalitě uvedeného opatření a jeho slučitelnosti s vnitřním trhem při zahájení formálního vyšetřovacího řízení v roce 2013, které se týkalo nového daňového opatření, přičemž uložila španělským orgánům, aby pozastavily jakoukoliv protiprávní podporu vyplývající z použití tohoto opatření (viz bod 4 výše). Přitom tato nejistota bude přetrvávat přinejmenším do okamžiku, kdy se Soudní dvůr vyjádří ke kasačním opravným prostředkům, které Komise podala proti rozsudkům Autogrill España v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:939), a Banco Santander a Santusa v. Komise, bod 6 výše (EU:T:2014:938) (viz bod 36 výše). Kromě toho se nezdá, že uvedená nejistota vyvolává pro podniky, vnitrostátní soudy a daňovou správu nepřekonatelné překážky. Pro podniky totiž musí být možné, aby v rámci povinnosti provést

daňové vypořádání, která na ně byla přenesena, provizorně uplatnily nové daňové opatření s výslovnou výhradou budoucího rozhodnutí Soudního dvora, zatímco daňová správa a vnitrostátní soudy mohou buď přijmout předběžná rozhodnutí se stejnou výhradou, nebo přerušit řízení, která před nimi probíhají, až do rozhodnutí Soudního dvora.

- 52 S ohledem na výše uvedené musí soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření konstatovat, že Španělské království neprokázalo, že by bez nařízení odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí bezprostředně utrpělo vážnou a nenapravitelnou škodu. Podmínka týkající se naléhavosti tedy není splněna.
- 53 Návrh na předběžné opatření proto musí být zamítnut z důvodu nedostatku naléhavosti, aniž by bylo nutné zvážit dotčené zájmy [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. prosince 1999, DSR-Senator Lines v. Komise, C-364/99 P(R), Recueil, EU:C:1999:609, bod 61].
- 54 Za těchto okolností je třeba zrušit usnesení ze dne 8. ledna 2015 (viz bod 9 výše).

Z těchto důvodů

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

rozhodl takto:

- 1) Návrh na předběžné opatření se zamítá.**
- 2) Usnesení ze dne 8. ledna 2015 ve věci T-826/14 R se zrušuje.**
- 3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

V Lucemburku dne 27. února 2015.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
M. Jaeger